

Sygn. akt KSP 3/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie skargi **G. P.**

na przewlekłość postępowania przed Sądem Rejonowym w C.,

sygn. akt II W [...]

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2016 r.

wniosku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt S [...]

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt IV S [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy w przedmiocie skargi G. P. na przewlekłość postępowania Sądu Rejonowego w C., sygn. akt II W [...], do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Argumentując swój wniosek Sąd ten wskazał, że obwinionym w postępowaniu, którego dotyczy skarga na przewlekłość jest ojciec sędzi, orzekającej w ramach delegacji (od 2002 r.) w IV Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w K., co może rodzić wątpliwości w zakresie bezstronnego rozpoznania skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Okręgowego w K. zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym przekazanie sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. może nastąpić, gdy występują realnie okoliczności mogące tworzyć przekonanie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., WO 4/14, LEX nr 1487003; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2014 r., III KO 11/14, LEX nr 1466519, Prok.i Pr.-wkł. 2014/6/11, KZS 2014/6/38; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2013 r., IV KO 82/13, LEX nr 1388525).

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Rozpoznanie, zgodnie z właściwością miejscową, skargi na przewlekłość postępowania w sprawie o wykroczenie przez sędziów IV Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w K., w którym od wielu lat orzeka córka obwinionego niewątpliwie stanowi okoliczność, która może budzić uzasadnione wątpliwości co do obiektywnego rozpoznania sprawy. Wprawdzie samo postępowanie w przedmiocie skargi na przewlekłość ma charakter incydentalny i nie dotyczy kwestii odpowiedzialności za wykroczenie osoby najbliższej dla sędzi, to jednak z uwagi na to, że autorem skargi jest oskarżyciel posiłkowy, a więc strona postępowania głównego popierająca wniosek o ukaranie, istnieje potrzeba wyeliminowania stanu, który mógłby rodzić podejrzenia o brak obiektywizmu w rozpoznaniu także i postępowania w przedmiocie skargi na przewlekłość.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.